

Uitspraak no. 67 van de Verbondscommissie Samenloop inzake:

'garagedekking of autoverzekering III'.

Betreft: w.a.-motorrijtuigverzekering / garageverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en verzekeraar B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen beide partijen gerezen is.

#### Feitelijke gegevens

Tijdens het maken van een proefrit met een auto van een cliënt veroorzaakte de heer X, werknemer bij het garagebedrijf Y, een aanrijding met een fietser.

De fietser raakte gewond.

De auto was ten tijde van het ongeval voor het aansprakelijkheidsrisico verzekerd bij verzekeraar A.

Het garagebedrijf Y had een garageverzekering gesloten bij verzekeraar B.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

#### Het geschil

In zijn memorie van eis stelt verzekeraar A:

" Een aanrijding vond plaats tussen een personenauto en een fietser. De auto was ten tijde van het ongeval verzekerd bij verzekeraar A. De auto werd bestuurd door de heer X, werknemer bij het garagebedrijf Y. Deze laatste had bij verzekeraar B een garageverzekering afgesloten.

De aanrijding was te wijten aan de schuld en onrechtmatige daad van de werknemer van garagebedrijf Y, die tijdens het maken van een proefrit een verkeersovertreding maakte. Ten gevolge van de aanrijding is de auto beschadigd. De fietser is gewond geraakt. Een ziekenfonds heeft verzekeraar A, als WAM-assuradeur van de auto, aangesproken tot betaling van een bedrag van f 9.950,-, welk bedrag verzekeraar A tegen commissie heeft voldaan.

Op verzoek van verzekeraar A heeft verzekeraar B de cascoschade aan de auto vergoed. Tevens is verzekeraar B bereid de no-claim korting van verzekerde van verzekeraar A te vergoeden. Het gaat in casu om de vraag wie de vordering van het ziekenfonds, en eventuele schade van de fietser, uiteindelijk dient te vergoeden. Verzekeraar B meent dat deze schade voor rekening van verzekeraar A dient te blijven. Verzekeraar A meent daarentegen dat in casu sprake is van samenloop en verzekeraar B 50 % van deze schade dient te vergoeden. Partijen hebben besloten de vraag in hoeverre sprake is van samenloop voor te leggen aan de commissie Samenloop.

In de aanhef van het onderdeel "Bijzondere voorwaarden aansprakelijkheidsverzekering voor schade met of door motorrijtuigen van de verzekeringnemer en van zijn cliënten" van de polisvoorwaarden van de door verzekeraar B gehanteerde garageverzekering is vermeld:

"met voorbijgaan van hetgeen anders in de verzekeringsvoorwaarden van deze polis mocht zijn bepaald, wordt deze verzekering geacht aan de door of krachtens de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen (hierna te noemen: WAM) gestelde eisen te voldoen, voor zover zij betrekking heeft op de in artikel p bedoelde motorrijtuigen".

Artikel q bepaalt:

"de verzekering dekt de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de verzekerde voor schade toegebracht met of door:

motorrijtuigen van cliënten gedurende de tijd, dat de verzekeringnemer deze voor stalling, reparatie, onderhoud, slepen, takelen, bergen, taxatie, controle of een dergelijke handeling onder zich heeft".

Partijen wijzen erop dat eerder een soortgelijk geval aan de commissie is voorgelegd. De commissie heeft toen geoordeeld (uitspraak 53) dat sprake was van samenloop. Anders echter dan in onderhavige casus was in het eerdere geval in de verzekeringsvoorwaarden een uitdrukkelijke WAM-strik opgenomen.

Verzekeraar B meent dat er in casu geen sprake is van samenloop, nu zij expliciet in de polisvoorwaarden heeft gesteld dat er geen WAM-dekking is voor motorrijtuigen van cliënten.

Verzekeraar A meent echter dat het feit dat de garageverzekering met betrekking tot motorrijtuigen van cliënten niet bij voorbaat geacht wordt aan de eisen van de WAM te voldoen (WAM-strik) niet uitsluit dat, gelet op overige verzekeringsvoorwaarden, kan blijken dat de facto een volwaardige WAM-dekking geldt. In de polis is geenszins expliciet bepaald dat er geen WAM-dekking gegeven wordt voor de onder artikel q bedoelde motorvoertuigen.

Blijkens artikel r van de garageverzekeringpolis behoren tot de kring van verzekerden zowel de door de verzekeringnemer gemachtigde bestuurder en passagier van het motorrijtuig als hun werkgever(s). Nu het in casu de werknemer van de garage is geweest die in het kader van een proefrit schade heeft veroorzaakt, en deze bestuurder als gemachtigd bestuurder dient te worden aangemerkt, meent verzekeraar A dat voor onderhavige schade wel degelijk volledige WAM-dekking wordt geboden.

Verzekeraar B stelt zich op het standpunt dat, ook voor de personen die wèl opgenomen zijn in de kring van verzekerden, geldt dat geen WAM-dekking wordt verleend, indien zij schade veroorzaakten met voertuigen zoals bedoeld onder artikel q. Verzekeraar B acht dit ook logisch omdat de eigenaar of houder van de auto verplicht is een WAM-verzekering af te sluiten.

Verzekeraar A acht dit daarentegen niet logisch nu er weliswaar een verplichting tot het sluiten van een WAM-verzekering bestaat, doch het in de praktijk regelmatig voorkomt dat er geen WAM-verzekering gesloten is. Belangrijker nog acht verzekeraar A de omstandigheid dat de bedoeling van een garageverzekering is dat de garagehouder aan zijn cliënt zekerheid biedt dat de cliënt voor schade gedurende de tijd dat zijn auto is toevertrouwd aan een garage, geen beroep hoeft te doen op de eigen verzekering. Verzekeraar A verwijst naar Wansink (Garageverzekering, losbladige schaderegeling motorrijtuigen, Samson), die hier zelfs uitdrukkelijk spreekt van een primaire dekking door de garageverzekeraar.

Verzekeraar B meent dat het uitsluitend de bedoeling van de garageverzekering is om de garagehouder te vrijwaren van aanspraken van derden.



Verzekeraar B meent voorts dat de garageverzekering slechts dan dekking dient te verlenen indien de cliënt heeft nagelaten een WAM-verzekering te sluiten en de garagehouder of zijn ondergeschikten aansprakelijk zijn voor de veroorzaakte schade.

Verzekeraar A acht dit standpunt onjuist. Zij meent dat ook indien de cliënt wél een WAM-verzekering heeft afgesloten er sprake van samenloop kan zijn. Nu schade toegebracht door motorrijtuigen van cliënten onder de dekking van de garageverzekering valt, en in casu de bestuurder van de auto (en zijn werkgever) tot de kring van verzekerden behoort, is sprake van samenloop. Verzekeraar A meent dat het enkele feit dat de polisvoorwaarden geen WAM-strik bevatten ten aanzien van motorrijtuigen van cliënten, hier niet aan af kan doen. Verzekeraar A beroept zich nog op een arrest van het Hof te Amsterdam van 23 november 1989, S&S 1991, nr. 81. Het betrof hier een geval waarbij twee verzekeringen (een WAM-verzekering en een rijbewijsverzekering) elkaar overlaptten.

Het Hof te Amsterdam achtte het rechtens onaanvaardbaar dat onder die omstandigheden de schade geheel door de toevallig aangesproken verzekeraar gedragen diende te worden en oordeelde dat de uitkerende verzekeraar een regresrecht had tegen de andere verzekeraar. Uitdrukkelijk werd overwogen dat zulks in overeenstemming is met het NBW, dat het bestaande ongeschreven recht ter zake heeft gecodificeerd."

In zijn memorie van antwoord stelt verzekeraar B:

"De door verzekeraar A geschetste feiten zijn juist. Waar hij echter stelt dat de aanrijding was te wijten aan de schuld en onrechtmatige daad van de werknemer van Y moeten wij een kanttekening plaatsen. Uit het ter zake opgemaakte politierapport blijkt dat de fietser zijn rijwiel naar links stuurt en pas daarna achterom kijkt of de weg vrij is.

Door verzekeraar A is kennelijk niet een beroep gedaan op mogelijk eigen schuld aan de zijde van de fietser, vanwege diens onzorgvuldige rijwijze. De vordering van het ziekenfonds is in ieder geval integraal betaald. Zulks naar alle waarschijnlijkheid omdat deze vordering was gebaseerd op artikel 31 WWV en er voor verzekeraar A naar wij aannemen, sprake was van bewijsnood ten aanzien van mogelijke eigen schuld bij de fietser.

Voorts is niet juist dat verzekeraar B de cascoschade aan de auto heeft vergoed. De schade viel binnen het eigen risico van garagebedrijf Y en is door laatstgenoemde vergoed.

Voor de samenloopkwestie zijn deze aanvullingen overigens van ondergeschikt belang.

Hetgeen verzekeraar A te dezer zake memoreert over het standpunt van verzekeraar B is juist en behoeft hier dan ook geen aanvulling.

In het navolgende zullen wij onze visie nader uiteenzetten.

Naar onze mening is er in deze casus geen sprake van samenloop. Het ziekenfonds heeft haar vordering terzake kosten medische behandeling van de fietser in eerste instantie ingediend bij verzekeraar B, zonder aan te geven op welke wetsartikelen haar vordering was gebaseerd. Met andere woorden, er werd niet aangegeven of aan de vordering artikel 31 WWV ten grondslag lag dan wel artikel 1401 BW (oud) of beide.

Voor verzekeraar B was dit overigens ook niet relevant omdat er geen aanleiding was om de claim van het ziekenfonds in behandeling te nemen en wel op grond van de volgende overwegingen:

Zou de vordering op artikel 31 WWV zijn gebaseerd (hetgeen overigens het meest aannemelijk is) dan luidt ons verweer dat artikel 31 WWV de aansprakelijkheid van de eigenaar of de kentekenhouder van het motorrijtuig regelt. Echter noch de eigenaar noch de kentekenhouder van het motorrijtuig zijn verzekerden in de zin van artikel r van onze garagepolisvoorwaarden.

Zou de vordering zijn gebaseerd op artikel 1401 BW (oud) dan luidt ons verweer dat er - nog afgezien van de vraag of er aansprakelijkheid bestaat - geen rechtstreeks vorderingsrecht bestaat op verzekeraar B.

Ingevolge de bijzondere voorwaarden van onze garagepolis geldt er geen WAM-dekking voor motorrijtuigen van cliënten gedurende de tijd dat de verzekeringnemer deze voor reparatie etcetera onder zich heeft (artikel q). Voor deze categorie ontbreekt dus de zogenaamde 'WAM-strik'.

Vorenstaande argumenten zijn dan ook voor ons aanleiding geweest om het ziekenfonds voor wat haar vordering betreft door te verwijzen naar verzekeraar A. Verzekeraar A heeft het ziekenfonds vervolgens schadeloos gesteld en wil thans met een beroep op samenloop de helft van het door haar uitgekeerde bedrag verhalen op verzekeraar B.

Waar verzekeraar A betoogt dat verzekeraar B ingevolge haar polisvoorwaarden primaire dekking dient te verlenen, menen wij dat zulks niet juist is daar, zoals hierboven reeds gesteld, er helemaal geen dekking bestond onder de garagepolis voor de gevolgen van het ongeval in kwestie. Dit is ook de reden waarom wij menen dat er geen sprake kan zijn van samenloop. Zou er wel samenloop zijn (quod non) dan is er slechts secundaire dekking op onze garagepolis.

Naar onze mening kan er bovendien geen sprake zijn van een verhaalsrecht van verzekeraar A op verzekeraar B.

Ingevolge artikel a van de polisvoorwaarden van verzekeraar A vallen de bestuurder en de werkgever van de bestuurder, indien hij krachtens artikel 1403 BW (oud) aansprakelijk is, onder de kring van verzekerden.

Blijkens artikel b van haar polisvoorwaarden doet verzekeraar A afstand van verhaal op onder meer hogergenoemde bestuurder en werkgever. Hiermee is haar verhaalsrecht gecoupeerd."

#### Overwegingen van de commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig artikel 2 lid 2 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

De commissie overweegt dat, hoewel de mate van de aansprakelijkheid van de werknemer van het garagebedrijf voor de veroorzaakte schade tussen partijen niet geheel vaststaat, zij haar oordeel kan geven over de dekking nu dit geschil op verzoek van beide partijen is voorgelegd.

De motorrijtuigpolis van verzekeraar A biedt in ieder geval dekking voor de aansprakelijkheid van de werknemer van het garagebedrijf Y.

In de aanhef van de bijzondere voorwaarden van de garageverzekering van verzekeraar B wordt expliciet gesteld dat de zogenaamde WAM-strik slechts geldt voor de in artikel p bedoelde motorrijtuigen. Dit betekent dat de WAM-strik niet geldt voor de onder artikel q bedoelde motorrijtuigen, zijnde motorrijtuigen van cliënten gedurende de tijd dat de verzekeringnemer deze voor reparatie etcetera onder zich heeft.

De commissie concludeert derhalve dat op de garagepolis van verzekeraar B geen WAM-dekking bestond voor de onderhavige schade.

De burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de bestuurder is op beide polissen gedekt. (Van een subsidiaire dekking op de polis van verzekeraar B, die volgens hem aanwezig zou zijn, is de commissie niets gebleken.)

Echter, in dit geval is deze burgerrechtelijke aansprakelijkheid niet aan de orde, aangezien de vordering op grond van de WAM is ingesteld.



Het beroep van verzekeraar A op het arrest van het Hof te Amsterdam van 23 november 1989 gaat niet op omdat het Hof uit ging van een WAM-dekking op beide verzekeringen.

Evenmin is de verwijzing van verzekeraar A naar het hoofdstuk Garageverzekering, losbladige schaderegeling motorrijtuigen, Samson, relevant omdat hierin slechts in het algemeen aangegeven wordt op welke wijze garageverzekeringen een en ander kunnen c.q. plegen te regelen in hun voorwaarden. In dit concrete geval luiden de voorwaarden van de garageverzekering van verzekeraar B anders.

### Conclusie

De commissie concludeert dat uitsluitend de motorrijtuigpolis dekking biedt voor de ingestelde vordering.

### Bindend advies

Partijen hebben zich tot de Commissie Samenloop gewend ter verkrijging van een bindend advies.

De Commissie geeft als bindend advies dat verzekeraar A dekking zal dienen te verlenen.

Den Haag, 22 juni 1992

De Verbondscommissie Samenloop

De voorzitter,

de secretaris,

mr. H.J. te Winkel

mevr. mr. W.H. Meijer